

DE STER VAN NEDERLAND

15 AUGUSTUS 1932

No. 16

37e JAARGANG

Wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie niet heeft, ook wat hij heeft zal van hem worden weggenomen. Markus 4: 25.

NEEMT ZIJN TALENT WEG!

(Matt. 25 : 28.)

Het hier volgende artikel is eene overzetting van het hoofdstuk »Ontaardings« uit Henry Drummond's bekende werk »Natuurwetten in de Geestelijke Wereld«. Wie heeft zich nooit de betekenis afgevraagd van deze wonderlijke woorden van den Heiland: »Van dengenen, die niet heeft, zal genomen worden ook wat hij heeft?« Welnu, er is misschien nimmer meesterlijker uitlegging geschreven over dit onderwerp dan deze verhandeling.

Ik ging voorbij den akker eens luiaards, en voorbij den wijngaard van een' verstandeloos mensch; en ziet, hij was gansch opgeschoten van distelen, zijne gedaante was met netelen bedekt, en zijn steenen scheidsmuur was afgebroken. Als ik dat aanschouwde, nam ik het ter harte, ik zag het, en nam onderwijzing aan.
Spreuken 24 : 30, 31, 32.

Hoe zullen wij ontkomen, indien wij op zoo een groot zaligheid geen acht geven?
Hebreëen 2 : 3.

Wij hebben, als mogelijke gevallen, of evenwicht, of verbetering, of ontaarding.
E. Ray Lankester.

In een zijner bekendste werken wijst de heer Darwin op een feit, dat men volgenderwijs zou kunnen ophelderen: veronderstel, dat een liefhebber van vogels een vlucht tamme duiven bijeenbrengt, die zich kenmerkt door al de oneindige sierlijkheden van haar ras. Alle soorten zijn er onder, van allerlei kleurschakeeringen, en met allerlei merkverscheidenheden. Hij brengt ze naar een on-

bewoond eiland en laat ze in het wild vliegen in de bosschen. Daar stichten ze een kolonie, en na verloop van vele jaren komt de eigenaar op die plaats terug.

Hij zal ontdekken dat er een merkwaardige verandering plaats gegrepen heeft in dien tusschentijd. De vogels, of liever hunne afstammelingen, hebben allemaal dezelfde kleur bekomen. De zwarte, de witte en de donkerbruine, de gestreepte, de gespikkelde en de kraagdragende zijn alle veranderd in één kleur: donker leiblauw. Op de vleugels van elke duif ziet men eenzelfde paar zwarte strepen, en onder aan den buik zijn ze alle wit. Maar alle verscheidenheid, al die fraaie kleuren, al die vroegere bevalligheid van vormen is geheel en al verdwenen. Die verbeteringen waren het resultaat van zorg en verpleging, van het tam maken, van beschaving; en nu die invloeden niet meer inwerken, doen de vogels zelve het verleden te niet, en verliezen wat ze gewonnen hadden. De poging om het ras te veredelen is op geheimzinnige wijze gedwardsboomd. Het is alsof de oorspronkelijke vogel, de ver-verwijderde moedersoort van alle duiven, blauw is geweest, en deze afstammelingen door de een of andere zonderlinge wet gedrongen zijn geworden, de kenteekens van hunne beschaving weg te doen, en gelijk te worden aan den ruwen aanvangsvorm. De natuurwet, volgens welke zulk eene verandering plaats grijpt, wordt genoemd: het beginsel van terugkeeren tot den grondvorm.

De algemeenheid van deze wet blijkt uit het feit, dat hetzelfde verschijnsel zich vertoont bij de planten. Een tuin is beplant, laat ons zeggen met aardbeiën en rozen, en wordt een aantal jaren aan zichzelf overgelaten. Na verloop van tijd wordt het een wildernis. Dit wil echter niet zeggen, dat de planten metterdaad zullen „wegwilderen”, maar dat zij anders worden; en dat wil hier onveranderlijk zeggen: slechter. De aardbei verandert in de kleine, wilde bosch-aardbei; en de roos in de wilde rozelaar.

Als wij een tuinplant verwaarloozen, dan treedt een natuurlijk beginsel van ontaarding op en verandert haar in een lagere plant. En als wij een vogel verwaarloozen verandert hij door dezelfde gebiedende wet van lieverleê in een leelijker vogel. Of als wij nagenoeg al onze huisdieren verwaarloozen, zullen ze heel spoedig terugkeeren tot wilde en waardelooze vormen.

Met u of met mij zou precies hetzelfde gebeuren. Waarom zou de mensch een uitzondering wezen op eenige natuurwet? De natuur kent hem eenvoudig als een dier: een tweehandig gewerveld zoogdier. En de wet van het terugvallen tot den grondvorm loopt door de geheele schepping. Zoo een mensch zichzelf enkele jaren verwaarloost, zal hij in een slechter en lager mensch veranderen. Indien het zijn lichaam is dat hij verwaarloost, zoo zal hij ontaarden in een woesten, dierlijken wilde — evenals de ontmenschte wezens die men soms op verlaten eilanden ontdekt. Indien het zijn geest is, zoo zal deze vervallen tot zwakzinnigheid en waanzin — eenzame

opsluiting heeft het vermogen, menschen van hun verstand te berooven en ze idioot te maken. Indien hij zijn geweten verwaarloost, loopt het uit op ongebondenheid en ondeugd. En, eindelijk, verwaarloost hij zijn ziel, zoo moet deze onvermijdelijk wegwijnen, vervallen en te gronde gaan.

Wij hebben hier derhalve voor de vraag, welke ons bezig houdt, een door-en-door natuurlijken grondslag. Indien wij, met dit algemeen beginsel voor oogen, ons zelven verwaarloozen, hoe zullen wij ontkomen? Indien wij de gewone maatregels, om een tuin in orde te houden, verwaarloozen, hoe zal die tuin ontkomen aan de overheersching van onkruid en verwildering? Of, indien wij op de gelegenheden om onzen geest te beschaven, geen acht geven, hoe zal hij aan onwetendheid en zwakheid ontkomen? Zoo ook, indien wij onze ziel verwaarloozen, hoe zullen wij de natuurlijke achterwaartsche beweging ontkomen, den onvermijdelijken terugval tot onvruchtbaarheid en dood?

Het is niet noodig dat wij nog bewijzen dat er zulk een beginsel van achteruitgang bestaat in het wezen van elken mensch. Het wordt gestaafd door feiten en door de analogie der geheele natuur. Volgens de wetenschap staan voor alle organismen drie levensmogelijkheden open: evenwicht, ontwikkeling en ontarding.

Met de eerste wordt bedoeld het hachelijke door-blijven-gaan van een leven langs een schijnbaar effen pad, een karakter dat zich zoo min mogelijk bewegen laat door aanvallen van het kwade als door de roepstemmen van het goede. Het sluit in zich een samenloop van omstandigheden, zóó in evenwicht gesteld door de keuze van het lot, dat zij noch ten goede noch ten kwade invloed uitoefenen. Maar behalve in theorie, is deze staat van volmaakt evenwicht — die normaal is in het anorganische *) rijk — geheel vreemd aan de wereld van het leven; en wat bewegingsloosheid schijnt te zijn, is wellicht een ware evolutie, die van wege haar langzaam verloop niet wordt opgemerkt; of liever nog: zij is een ontardingsgang, een terugvallen dat kunstiglijk zelfs de sporen van vroegere bestaanshoogte uitwischt. Uit dezen toestand van schijnbaar evenwicht werkt de evolutie omhoog, de ontarding omlaag. Maar aan ontarding — liever dan aan evenwicht of verbetering — wordt door de meerderheid der menscheit de voorkeur gegeven als levensmogelijkheid. En die keus wordt bepaald door 's menschen eigen natuur. Het evenwichtsleven is moeilijk. Het ligt aan den zoom van aanhoudende verzoeking; de schikkingen en het plooiën, waartoe het onophoudelijk dwingt, zijn afmattend; zijn afgepaste deugd is eentonig en onbezielend. Nóg moeilijker, althans in schijn, is het leven van staag-opwaartschen wasdom. De meeste menschen beproeven het voor een tijd, maar de wasdom is langzaam, en de wanhoop overmeestert hen

*) Niet tot het dieren- of plantenrijk behoorend: de levenlooze natuur.

omdat het doelwit zoo ver verwijderd is. Toch verklaart geen van deze redenen ten volle het feit, dat het alternatief, waarvoor men hier komt te staan, door de meerderheid der menschen wordt aanvaard. Dat ontarding gemakkelijk is, verklaart het nog maar half. Waarom is zij gemakkelijk? Waarom anders, dan omdat in de eigen natuur van ieder mensch dit beginsel overheerschend is? Hij gevoelt in zijne ziel een hoorloos afwaarts-drijven, dat hem met een onweerstaanbare kracht naar de laagte voert. In plaats van te streven naar bekeering tot een hooger type, onderwerpt hij zich door een wet van zijn natuur aan terugkeer tot een lager. Dit is ontarding: dat beginsel, waardoor het organisme, hetwelk nalaat zich te ontwikkelen, ja zelfs nalaat te behouden wat het heeft, slechter wordt en meer en meer geschikt voor een verlaagden levensvorm.

Alle menschen die zichzelf kennen, zijn zich bewust dat deze neiging, diep geworteld en actief, in hunne natuur bestaat. In de taal der theologen wordt het beschreven als een overhelling, een heendrift tot het kwade. De bijbel leert, dat de mensch in zonde wordt ontvangen en in ongerechtigheid geboren. En de ervaring leert hem, dat hij zichzelf schikken zal in erger zonde en immer-dieper-gaande ongerechtigheid zonder de minste inspanning, zonder de minste bedoeling, en langs den natuurlijksten weg ter wereld, zoo hij zijn leven eenvoudig heensnellen laat. Op grond van dit beginsel zegt de Bijbel verder, het begrip aanvullende, dat de goddeloozen verloren zijn. Ze zijn nog niet metterdaad verloren, maar hun weg voert vast en zeker in die richting. Hunne levensneiging is in volle werking. Nergens bevindt zich een rem. De natuurlijke neigingen hebben volkomen vrij spel; en hoewel de slachtoffers er volmaakt onbewust van zijn dat dit alles plaats grijpt, is toch openbaar voor een ieder die alleen maar het natuurlijke verloop der zaak in overweging neemt, dat „het einde dezer dingen” is „de dood”. Wanneer wij een man zien vallen van den top van een huis van vijf verdiepingen, zeggen wij: die man is verloren. Wij zeggen dat, eer hij nog maar een voet gevallen is; want hetzelfde beginsel dat hem één voet vallen deed, zal ook maken dat hij de overige tachtig of negentig voet valt. Zoo is hij dan een man des doods, of een verlorene van het valbegin af. De zwaartekracht der zonde in een menschelijken ziel werkt op precies dezelfde wijs. Geleidelijk, met toenemende snelheid, doet zij een mensch zinken, dieper en dieper van God en gerechtigheid, en doet hem aanlanden, louter door het werken van een natuurwet, in de hel van een verwaarloosd leven.

Maar deze leering wordt niet minder duidelijk uit de analogie. Afgezien nog van de wet der ontarding, afgezien van het terugkeeren tot den grondvorm, is er in ieder levend organisme een wet des doods. Wij zijn gewoon ons de natuur vol van leven

voor te stellen. In de werkelijkheid is zij vol van dood. Men kan niet zeggen dat het voor een plant natuurlijk is te leven. Onderzoek haar aard volkomen en gij zult moeten toegeven, dat haar natuurlijke neiging is te sterven. Zij wordt tegen sterven gevrijwaard door een bloot tijdelijke begiftiging, welke haar een kortstondige heerschappij geeft over de elementen — haar vermogen geeft om zich voor een korte poos regen, zonneschijn en lucht ten nutte te maken. Ontneem haar deze tijdelijke begiftiging voor een oogenblik, en haar ware aard wordt openbaar. In plaats van de natuur te overheerschen, wordt zij overheerscht. Dezelfde zaken die tot hare groei en schoonheid schenen mee te werken, keeren zich nu tegen haar en maken dat zij verwelkt en sterft. De zon, die haar koesterde, doet haar verflensen; de lucht en de regen, die haar voedden, doen haar vergaan. Het zijn dezelfde krachten die wij aan het begrip van leven verbinden, welke, als haar ware aard te voorschijn treedt, bevonden worden in werkelijkheid dienaressen van den dood te zijn.

Deze wet, die van kracht is in de geheele plantenwereld, is evenzeer geldig voor dier en mensch. Lucht is geen leven, maar bederf — zóó letterlijk bederf, dat de eenige manier om bederf te weren, wanneer het leven gevloeden is, bestaat in het buitensluiten van de lucht. Het leven is louter een tijdelijk opheffen van deze vernielingskrachten; en een der nauwkeurigste bepalingen van wat het leven is, die wij tot nog toe vernamen, is als volgt: „de totaalsom van de werkingen die den dood weerstaan”.

Het geestelijke leven is, gelijkerwijs, de totaalsom van de werkingen die de zonde weerstaan. De atmosfeer der ziel is het dagelijksche beproeven, de omstandigheden en verzoeken der wereld. En gelijk het alleen het leven is, dat aan de plant vermogen geeft, zich de elementen te benutten, en gelijk, zonder het leven, de elementen de overhand krijgen, zoo is het ook het geestelijke leven alleen dat aan de ziel vermogen geeft zich verzoeking en beproeving ten nutte te maken; en, ontbreekt het geestelijke leven, dan verwoesten ze de ziel. Hoe zullen wij ontkomen, zoo wij weigeren deze werkingen aan te wenden — met andere woorden: indien wij geen acht nemen?

Dit vernietigingsproces, let wel, gaat dóór, geheel onafhankelijk van Gods oordeel over de zonde. Gods oordeel over de zonde is een ander en verschrikkelijker feit, waarvan bedoeld proces wel een gedeelte kan zijn. Maar het is een bepaald op-zich-zelfstaand feit, dat wij afzonderlijk kunnen houden en onderzoeken, dat volgens zuiver natuurlijke beginselen de ziel die aan zichzelf wordt overgelaten, onbewaakt, onverzorgd, niet verlost, volgens haar eigen aard in den dood verzinken moet. De ziel die zondigt „zal sterven”. Zij zal sterven, niet juist omdat God het doodvonnis over haar uitspreekt, maar omdat zij niet anders kan. Zij heeft „de werkingen, die den dood weerstaan”, verwaarloosd en is altijd

stervende geweest. De straf ligt in haar eigen aard, en het vonnis wordt van lieverlee voltrokken, langs heel den levensweg, door gewone processen, welke het vonnis bekrachtigen met de ontzettende onbuigzaamheid der wet.

Een geliefkoosde bewering is, dat godsdienstwaarheden buiten den kring der bevatting liggen, die den mensch bij gewone dingen ten dienste staat. Als dit zoo is, maakt ten minste ons vraagstuk daarop een uitzondering. Het ligt even dicht bij het natuurlijke als bij het geestelijke. Indien het op een mensch geen indruk maakt te weten, dat God aan hem zijne ongerechtigheden bezoeken zal, kan hij toch niet blind zijn voor het feit, dat de natuur dit zal doen. Weten wij allen niet wat het is door de natuur gestraft te worden, als wij haar ongehoorzaam zijn? Wij hebben rondgezien in hospitalen, in gevangenissen en krankzinnigengestichten, en gezien hoe daar de natuur afrekent met de zonde. En wij wisten, toen wij daar rondblikten, dat, indien er in het geheel geen Rechter op den troon des hemels gezeten was, dáár een oordeel was, waar een onverbiddelijke natuur luide om recht riep en haar zware vonnissen voor geschonden wetten ten uitvoer lei.

Toen God aan de natuur de wet in haar eigen handen gaf op deze wijze, schijnt Hij haar twee regelen gegeven te hebben, waarop haar vonnissen gegrond moesten worden. De eene wordt formeel omschreven in deze woorden: „Zoo wat een mensch zaait, dat zal hij ook maaien”. De andere is zijdelings vervat in dezen volzin: „Hoe zullen wij ontkomen, indien wij geen acht geven?”

De eerste is de stellige wet en doelt op zonden door *doen* bedreven. De andere, welke wij nu onder bespreking hebben, is de negatieve, en doelt op zonden begaan door *laten*. Zij zegt niets van zaaien, maar wel van niet zaaien. Zij handelt over zielen die braak liggen. Zij zegt niet: indien wij verderf zaaien, zoo zullen wij verderf maaien. Misschien zouden wij nimmer zoo onwijs zijn, zoo onverschillig voor onszelf en voor de publieke opinie, dat wij verderf zouden zaaien. Zij zegt niet: indien wij onkruid zaaien, zullen wij onkruid maaien. Wij zouden hoogstwaarschijnlijk nooit zoo dwaas zijn, dat wij onkruid zouden zaaien. Maar indien wij niets zaaien, zegt zij, dan zullen wij ook niets oogsten. Indien wij niets uitstrooien in het veld, zullen wij er ook niets van terugbekomen. Indien wij nalaten den akker te bebouwen in den zomer, hoe zullen wij dan in den winter aan broodgebrek ontkomen?

Nu stelt de Bijbel deze vraag, maar beantwoordt haar niet: want ze is te duidelijk om een antwoord te behoeven. Hoe zullen wij ontkomen, indien wij geen acht geven? Het antwoord luidt: wij kunnen niet ontkomen. Wij kunnen evenmin ontkomen als een man die in zee valt en verzuimd heeft te leeren zwemmen, aan verdrinken ontkomen kan. Volgens den aard der dingen kan hij niet ontkomen — evenmin kan hij ontkomen, die op de groote zaligheid geen acht heeft gegeven.

En waarom zouden er zulke noodlottige gevolgen voortvloeien uit een eenvoudig „geen acht geven”? De heerschende meening is, dat een mensch dien men een verlorene pleegt te noemen, een openbaar en berucht zondaar zijn moet. Hij moet iemand wezen, die alles wat goed en rein is in het leven heeft los gelaten, en zooveel hij maar vermocht naar het vleesch gezaaid heeft. Maar ons hier besproken beginsel gaat veel verder. Het zegt eenvoudig: „indien wij geen acht geven”. Iedereen kan verstaan dat een berucht goddeloos mensch niet ontkomt; maar waarom zouden wij, de anderen, niet ontkomen? Wat zal menschen, die niet berucht goddeloos zijn, beletten te ontkomen — menschen die niets noemenswaard gezaaid hebben? Waarom is het zulk een zonde, niets noemenswaard te zaaien?

Er moet een zekere verborgen levensband bestaan tusschen deze drie woorden: Behoudenis, Verzuim en Ontkoming — het een of andere redelijke, noodzakelijke en niet los te maken verband. Waartoe zijn deze woorden zoo saamgeschakeld dat ze aan deze uitspraak al het gezag en het plechtige van een doodvonnis geven?

(Wordt vervolgd.)

WIE HIELD HET MEEST VAN MOEDER ?

(Voor de Jeugdwerk Vereeniging.)

„Ik houd van u, moeder”, zei kleine Sjaak.

Toen greep hij zijn pet en vergat zijn taak.

Hij ging spelen, ver bij huis vandaan,

En moeder kon zelf naar den winkel gaan.

„Ik houd van u, moeder,” zei kleine An,

„'k Houd meer van u dan 'k zoo zeggen kan”.

Toen was zij een lastig en pruiliger ding,

Zoodat moeder blij was dat ze spelen ging.

„Ik houd van u, moeder,” zei kleine Ag,

„'k Zal u helpen vandaag, waarmee ik maar mag”.

Toen sloop z' op haar teentjes naar 't wiegje toe

En wiegde de baby in slaap voor Moe.

Toen is zij heel zachtjes aan 't werk gegaan,

Heeft met stoffer en stofdoek de kamer gedaan;

Druk bezig en blij, den ganschen dag,

Zoo handig en flink als men ooit een kind zag.

„Ik houd van u, moeder” — Sjaak, An en Ag

Vertelden 't opnieuw aan 't eind van den dag.

Hoe, denkt ge, werd de moeder gewaar

Wie waarlijk 't allermeest hield van haar ?

K.

(Naar het Engelsch van Joy Allison).

O. O. V. WERK.

Elk jaar na afloop van het O.O.V. seizoen is het de gewoonte de percentages, die door de verschillende gemeenten behaald werden, te vermelden.

Men zal zich herinneren, dat wij besloten hebben de gemeenten in twee groepen te verdeelen.

In het algemeen zijn de cijfers wel laag, maar de gemeenten die hogere cijfers hebben behaald, feliciteeren wij van harte.

Misschien is het niet goed begrepen, maar nalatigheid in het prompt maandelijksch inzenden der rapporten is de oorzaak geweest dat er zulke lage cijfers bereikt zijn.

GROEP I.		GROEP II.	
Den Haag	J.M. 77.8% J.V. 80.3 „	Leiden	67.5% Haarlem 37.6%
Rotterdam	J.M. 72.3 „ J.V. 70.5 „	Dordrecht	57.1 „ Alkmaar 21.4 „
Amsterdam	J.M. 65.8 „ J.V. 47.1 „	Almelo	52.9 „ Groningen 10.4 „
Over-Maas	J.M. 57.2 „ J.V. 38.4 „	Utrecht	44.7 „ Arnhem 10.3 „

Laat ons met deze cijfers in gedachten, en vastbesloten hierin zooveel mogelijk verbetering te brengen, en aan het einde van het volgend seizoen geheel bovenaan te staan, het nieuwe O.O.V. jaar tegemoet gaan.

J. G. de Gooyer, Opziener.

VERBETERING.

Onze aandacht werd er op gevestigd dat er in het doodsbericht op bladzij 240 van het Ster-nummer van 1 Augustus enkele onjuistheden voorkomen, die op rekening van onnauwkeurige aantekeningen in onze oude registers komen. In het bericht-Kleijweg staat de datum 19 October 1879. Dit moet 19 Augustus 1879 zijn. Voorts staat er Ida Liefde, wat Ida Leeflang had moeten wezen.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

Zaterdag 10 en Zondag 11 September zijn aangewezen voor het houden van de halfjaarlijksche conferentie van het Amsterdamsche District.

Waarschijnlijk zal een zendelingen-bijeenkomst het geestelijke feest inzetten, gevolgd door een programma-avond op Zaterdag. Drie bijeenkomsten zijn voorloopig beraamd voor den Zondag.

Nadere bijzonderheden in ons volgend nummer.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCH HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

VAN DE REDACTIE.

President Widtsoe en gezelschap op bezoek.

De Nederlandsche Zending heeft dezer dagen de eer van hoog bezoek genoten. Woensdag 10 Augustus arriveerden te Rotterdam Zuster Leah D. Widtsoe, leidster van de vrouwen- en meisjesorganisaties in de Europeesche Zendingen, haar dochter Eudora, haar nicht Rosette (dochter van wijlen O. J. P. Widtsoe), Ouderling Arnold D. White, secretaris van President John A. Widtsoe, en Ouderling Charles Paull, ontslagen zendeling uit de Duitsch-Oostenrijksche Zending. Bij dit gezelschap sloot Donderdagavond op een laat uur Dr. John A. Widtsoe, de President van de Zendingen in Europa, zich aan.

Onze gasten, die bijna vier maanden lang per auto door Europa hebben gereisd, kwamen knapjes vermoeid hier te lande aan. Vooral de President, die ergens in Duitschland de anderen verlaten had om een week te Basel en omstreken door te brengen in het belang van de Zwitsersch-Duitsche Zending, had groote behoefte aan eenige dagen van rust. Zondag was hij echter reeds zooveel bekomen van de vermoeienissen der laatste weken, dat hij dien dag een belangrijke bijeenkomst op het hoofdkantoor der zending kon leiden en in de avonddienst in de zaal „Excelsior” het woord voeren. Heerlijke uren. Treffend was in dezen dienst ook een korte toespraak van Ouderling James E. Houston, districts-president te Amsterdam, die een merkwaardige geloofsgenezing mededeelde.

Intusschen hadden de andere bezoeksters en bezoekers de Donderdagavond bijeenkomst in genoemde zaal bijgewoond en de aanwezigen door middel van een tolk toegesproken. Zondagavond bevond Zuster Widtsoe zich in de zaal aan de Weteringschans te Amsterdam, waar zij de aanwezigen in de Engelsche taal toesprak, terwijl Ouderling John G. de Gooyer als tolk optrad. Ook Ouderling White voerde op die wijze daar het woord. Noemen wij hier nog broeder H. Bakker, van Amsterdam, als de derde woordvoerder in dat samenzijn.

Op het hoofdkantoor waren Zondagnamiddag verschillende leidsters uit Amsterdam, Den Haag en Rotterdam bijeengekomen om de belangen van de vrouwen- en meisjesgroepen der zending hier te lande te bespreken. Behalve een levendige gedachtenwisseling, waaraan al de aanwezigen deelnamen, werden in deze

bijeenkomst toespraken gegeven door President en Zuster Widtsoe, alsook door President en Zuster Kooyman. Van de aanwezigen noemen wij hier nog Zuster Tine Hartman—Spaans en Zuster Jopie Riet, onze welbekende leidsters in het Bijenkorf- en Jeugdwerk.

Maandag 15 Augustus had zich het centrum der belangstelling naar Utrecht verplaatst. Om één uur des middags ving aldaar een zendelingen bijeenkomst aan, bijgewoond door President Widtsoe, President en Zuster Kooyman en al de zendelingen, in Nederland werkzaam, behalve die van het Groninger District. Daar het zich aanvankelijk liet aanzien alsof er geen zendelingen vergadering zou kunnen gehouden worden, moest het oproepen daarvoor inderhaast geschieden, zoodat onze noordelijke broederen er waarschijnlijk geen tijdig gevolg aan konden geven. Tot na zessen duurde deze samenkomst, die lang in het geheugen der aanwezigen zal blijven doorleven als een aangename en leerrijke.

Een buitengewone bijeenkomst van leden en zendelingen, evenals de zendelingen vergadering in de Kruisstraat gehouden, bekroonde de goeddadigheden van deze heugelijke visite. In weerwil van het noodwendig haastige van het beleggen, ook van dit samenzijn, was er een goede opkomst. President Kooyman had de leiding en sprak enkele woorden van welkom, waarna President Widtsoe een boeiende toespraak hield, vertolkt door den leider der samenkomst. Korte toespraakjes van Ouderlingen Gerard J. Klomp, Arthur van Otten en James E. Houston, de aanwezige districtspresidenten, vulden het programma aan. Was het weer bijzonder zomersch, dit bleek geen verhindering voor den hooger en gloed, dien wij zoo gaarne merken bij onze aanbedding. Nogmaals: het waren heerlijke uren.

Onze geachte gasten denken Dinsdag 16 Augustus via België naar Engeland te vertrekken. De keurzegen des hemels zij met hen. En uit heel ons harte roepen wij: „God zij met U tot ons wederzien!”

EVANGELISCHE VRAGENBUS.

De Hedrickieten.

Vraag: Ik heb in verband met den veelbesproken tempelbouw te Independence, Missouri, de Hendrikieten hooren noemen. Wat zijn dat voor menschen? En hebben die al een tempel gebouwd op die plaats?

Antwoord: De stichter van dit partijgroepje was Granville Hedrick. De naam HeNdrikieten is dan ook onjuist. Hedrickieten is de goede aanduiding. Hedrick sloot zich vóór den dood van den Profeet Jozef Smith bij de Kerk aan in den staat Illinois. Na den dood van den Profeet volgde hij geen vaste koers, maar liep nu eens met dit dan weer met dat afvallig partijgroepje mede: eerst met Gladden Bishop en vervolgens met de partijgroepjes

(1857) waaruit de „Jozefieten” zich ontpopten, die zich de Gereorganiseerde Kerk van de Heiligen der laatste dagen noemden. Het schijnt echter dat al heel kort hierna Hedrick met deze partijgroepjes overhoop lag en ze links liet liggen. In 1863 en '64 trad Hedrick onafhankelijk op met de bewering dat hij de ware opvolger was van Jozef den Profeet en vormde een organisatie, die hij „De Kerk van Christus” noemde. In zoogenaamde „openbaringen”, in de genoemde jaren ontvangen, wordt Jozef Smith een „gevallen profeet” genoemd, wien de Heere verworpen had met zijn volk, totdat er een ander gekozen zou worden om een leider in Israël te zijn en den Heere „een rechtvaardige menigte” te verwekken. Hedrick, onnoodig dit te zeggen, werd die „andere leider”. Zijn volgelingen, in een conferentie bijeengekomen, kozen hem en stelden hem aan tot „president, profeet, ziener en openbaarder van De Kerk van Christus.” De *Waarheidspreker* (Truth Teller) was het orgaan van de vereeniging. Het blaadje verscheen maandelijks, beginnende in Juli 1864. Het aanvangsnummer bevat twee „openbaringen”, die het optreden van Hedrick moesten rechtvaardigen. Jackson graafschap, Missouri, werd als gaderplaats gekozen, waarheen de volgelingen moesten optrekken volgens een in 1867 uitgevaardigd gebod, om aan zekere „oordeelen” te ontsnappen, die over de Vereenigde Staten zouden losbreken, beginnende in 1871 en die uitloopen zouden op vrijheidsverlies en de verwoesting der natie voor of in het jaar 1878; terwijl degenen die zich op het land van Zion wilden vergaderen, volgens het voornoemde gebod, een „vreedzame menigte” en een machtig volk worden zouden onder de bescherming des Heeren.

John E. Page, van te voren een van de twaalf apostelen in de dagen van den Profeet Jozef Smith, was een van de leden dezer beweging. Volgens het aan dit partijgroepje gegeven bevel vestigden Hedrick en zijn menschen zich in Jackson graafschap en hebben daar sedert dien tijd gewoond. Zij kochten enkele gedeelten van den bouwgrond te Independence, die de Profeet Jozef Smith omschreven heeft als het tempelterrein in de toekomstige Zionsstad, welke stukken gronds, voor zoover ons bekend is, zij thans nog in bezit hebben.

In 1893 begonnen de leden van de „Gereorganiseerde Kerk”, de zoogenaamde „Jozefieten” een rechtsgeding tegen de „Hedrickieten”. (De naam „Jozefieten”, dit willen wij hier even tusschen haakjes zeggen, komt niet van den oorspronkelijken profeet, maar houdt verband met diens oudsten zoon, die den zelfden naam droeg als zijn vader: Jozef. Dien oudsten zoon hebben de „Reorganieten” uitgeroepen tot leider van hun partijgroepje). Het rechtsgeding ging over het bezit van het tempelterrein op grond van eigendomsrecht als „erfopvolgers” van de „origineele kerk”, door Jozef Smith gesticht. De rechterlijke uitspraak viel uit ten gunste van de „Gereorganiseerde Kerk” en gelastte den „Hedrickieten”

alle eigendomsaanspraken te laten varen. Laatstgenoemden gingen echter in hooger beroep en het hof wijzigde het eerste vonnis zoodanig — op grond van nalatigheid bij de „reorganisatie” — dat de „Hedrickieten” in bezit van het tempelterrein werden gelaten.

De volgelingen van Hedrick hebben nooit meer dan twee of drie honderd zielen beloopen, volgens B. H. Roberts, aan wiens Kerkgeschiedenis (Eeuwjaareditie) wij het bovenstaande hebben ontleend. Hun organisatie met „apostelen”, „zeventigers” enz. is niet van langen duur geweest, hoewel er nog een schijn van groepsverband bestaat.

In 1929 was er een vleugje van opleving toen het groepje een kuil ging graven te Independence en de roep uitging, dat men de lang beloofde tempel ging bouwen. Verder dan dat kuilgraven is men echter niet gekomen. En de gedolven uitholling is sedert dien tijd grootendeels weer dichtgespoeld.

De opvattingen van de „Hedrickieten” zijn niet altijd gemakkelijk te verstaan. Nu eens noemen deze groepjesmensen zich de „Kerk van Christus”, dan weer een „tak”, een „brokstukje van het lichaam der kerk”. Hoe een groep „de Kerk” kan zijn en tegelijkertijd een onderdeel van de Kerk — misschien moet men „Hedrickiet” zijn om dat te kunnen vatten. In hun tegenwoordige orgaan: *Zion's Advocate*, van Mei 1929 (deel 6, nummer 5) leest men op blz. 58 :

„Heel het laterdaagsche Israël is een klein kuddeke, vergeleken bij de groote bevolking der wereld, en *deze bijzondere tak, de Kerk van Christus*, is een klein kuddeke, en slechts een overschotje, *vergeleken bij het lichaam van de kerk*”

All of latter day Israel is a little flock compared to the world's population, and *this particular branch, the Church of Christ*, is a little flock, and but a remnant, *compared to the body of the Church*”

Wij cursiveeren.

„Alle partijgroepen van des Heeren gebroken erfenis” (all factions of the Lord's broken heritage) zouden volgens bladzij 53 van het genoemde blaadje den genoemden tempelbouw tegemoet zien. Dit kenschetst de „beweging”. Ze noemt zichzelf een factie. Dat er niet veel beweging in het groepje zit, getuige de dichtgespoelde kuil. En het gebroken zijn van des Heeren „erfenis”, het „Israël der laatste dagen” is een verbeeldingsbeeld. Allerlei enkelingen en groepjes — afvalligen — hebben beweringen gemaakt en maken nog beweringen. Maar de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, door middel van den Profeet Jozef Smith door God gesticht, heeft niets met die groepjes en hun beweringen te maken. President Brigham Young profeteerde indertijd :

„Allen die een groep aan de Kerk willen onttrekken, achter zich, laat ze het doen als zij kunnen, maar zij zullen niet gedijen”.

De „Hedrickieten” hebben ondervonden, dat dit geïnspireerde woorden zijn.

Vraag: Van welke heiligheid is er sprake in 1 Corinthe 7:14, waar wij lezen: „De ongeloofige man is geheiligd door de vrouw, en de ongeloofige vrouw is geheiligd door den man. Anders waren uwe kinderen onrein, *maar nu zijn zij heilig*.

Antwoord: Afdeeling 74 van de Leer en Verbonden zegt dat kleine kinderen heilig zijn, geheiligd door de verzoening van Jezus Christus. Een echtvereeniging, in de dagen van Paulus, tusschen een ongeloofige en geloovige, bracht evenals heden ten dage allerlei zwaarigheden met zich mede. Hoe staat het met de kinderen uit zoo'n huwelijk? zoo vroeg men zich af. Men kan zich voorstellen dat het al of niet besnijden van kinderen, door afdeeling 74 genoemd, een brandend vraagpunt is geweest.

Maar ook de ongeloofige man of vrouw is *geheiligd*, staat er. „Want de ongeloofige man is geheiligd door de vrouw”, of zooals ook vertaald wordt: „is geheiligd tot de vrouw”. Nu is de vraag: in welken zin kan iets of iemand *geheiligd* zijn, zonder dat aan dat voorwerp of aan dien persoon eenige zedelijke of geestelijke heiligheid medegedeeld is. De Bijbel antwoordt daarop duidelijk. Tempels, altaren, priesters en Levieten, dieren en allerlei andere offergaven, tienden, priesterkleeding, brood, vaten, sprengebekens, krauwels: alles wat tot den Mozaischen eeredienst behoorde wordt nadrukkelijk als *heilig* en *geheiligd* aangewezen, gelijk ook huizen, akkers, tienden, water, enz. wanneer zij, volgens de bepaling van Gods wet aan Israël, afgezonderd waren tot een bijzonder doel. Pas dit nu toe op ons onderwerp. Het huwelijk is een inzetting Gods: en wanneer een man of vrouw in het huwelijk treedt, dan is hij of zij *afgezonderd* en in dien zin *geheiligd* tot en in den staat of de betrekking van echten man of echte vrouw. Derhalve is deze vereeniging door den huwelijksband wettig, betamelijk en Gode welgevallig, en zij zal dat blijven, al is het dat een van de gehuwden bekeerd wordt en de andere onbekeerd blijft.

De gevolgtrekking, welke de Apostel maakt uit deze heiliging (of bestemming krachtens Goddelijke verordening) ligt voor de hand: „anders waren uwe kinderen onrein, *maar nu zijn zij heilig*”, dat wil zeggen: Indien de vereeniging, de samenwoning der ouders niet overeenkomstig den wil Gods, niet naar Zijn wet was, dan zouden uwe kinderen vruchten zijn eener ongeoorloofde, onwettige gemeenschap; maar nu die samenwoning met Gods wil overeenstemt, zijn zij geheel vrij van de smet van onwettige geboorte. De kinderen waren dus *wettig*, of in ceremonieelen zin *heilig*.

Vraag: Waarom worden kinderen die acht jaar oud zijn, die geen zonde bedreven hebben, gedoopt, aangezien de doop tot vergeving van zonden is?

Antwoord: De vraag of kinderen die acht jaar oud zijn geen zonde hebben behoeven wij niet te bespreken. De doop is tot vergeving van zonden en het is zonder twijfel waar, dat allen die den verantwoordelijkheidsleeftijd bereikt hebben (door rechtstreeksche

openbaring tot de Kerk vastgesteld op acht jaar, Leer en Verb. 68 : 25-28) gezondigd hebben en bovendien den doop dienen te ondergaan om in te kunnen gaan in het Hemelrijk. De doop moet op een of ander tijdstip bediend worden aan een iegelijk die zalig wil worden. Wanneer hij voltrokken wordt door het gepaste gezag, en de doopeling oprechtheid aan den dag legt, is hij inderdaad tot vergeving van zonden. Laten wij er nadruk op leggen, dat de doop slechts eenmaal aan iemand bediend moet worden en dat de doopeling daardoor vergeving van zonden ontvangt. De zonden van het geheele leven worden aldus vergeven, op voorwaarde van oprechte bekeering, zoowel *na* als *voor* den doop. Daar het zoo het schijnt geen verschil maakt, wat betreft het van-kracht-zijn, op welk tijdstip in iemands leven deze doop plaats hebbe, kan het door openbaring vastgesteld worden en dit is ook geschied. De leeftijd van acht jaar is door openbaring aangewezen, wat alleen reeds een afdoende reden is waarom kinderen op dien leeftijd gedoopt dienen te worden. Ook is het een goede reden waarom ze niet vóór dien leeftijd gedoopt dienen te worden, daar alleen de verantwoordelijken den doop dienen te ontvangen.

Maar er is nog een reden waarom deze plechtigheid op achtjarigen leeftijd dient plaats te hebben. Een van de doeleinden van den doop is het toegang verkrijgen in de Kerk van Christus, het lid worden: de doop heeft ten doel het „vervullen van alle gerechtigheid”, zoowel als het vergeven van zonden. Kinderen dienen acht jaar oud te zijn om lidmaat te kunnen worden, vandaar dat de doop voltrokken wordt als zij dien leeftijd bereikt hebben, met het tweevoudig oogmerk: vergeving van zonden en lidmaat worden. Het geschikte tijdstip voor den doop is het oogenblik dat de candidaat bereid is lid van de Kerk te worden: kinderen van Kerkleden op achtjarigen leeftijd, volwassenen ten dage hunner bekeering.

De doop die iemand in de Kerk opneemt, of hij acht jaar oud is of tachtig, is tot vergeving van zonden, als deze plechtigheid gepaard gaat — van te voren en naderhand — met oprechte bekeering. Als de doop alleen was tot vergeving van voorafgaande zonden, zou het minder noodig schijnen een kind van acht jaar te doopen, maar in het licht van het bovenstaande komt de wijsheid van het voorschrift goed uit.

Zions luister.

Sta op, word verlicht want uw licht is gekomen, Jehova's heerlijkheid over u opgegaan. Want zie, duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de natiën; maar over u zal Jehova opgaan, zijne heerlijkheid zal over u gezien worden. Dan zullen natiën naar uw licht henentrekken, en koningen naar den glans die over u opging.

Jesaja.

HUISBEZOEKLES.

Voor de maand September vinden de broeders, die het huisbezoek verrichten, hun les in deze Ster onder de rubriek Evangelische Vragenbus en wel de daarbesproken vraag omtrent den doop aan achtjarigen.

BLIJDE, O VERBLIJD.

(Een Avondmaalslied).

Blijd', o verblijd naadren wij Uwen voetbank,
 Vader en God in den naam van Uw' Zoon;
 Hier 's onze toevlucht, hier is vertroosting,
 Het uur van vergaadren is lieflijk en schoon.

Welkom, hoogst welkom zijn wij hier genaderd,
 Gij hebt beloofd, Heer, Gij komt met ons saam,
 Waar twee of drie in Uw naam zijn vergaderd;
 Liefelijk is ons en dierbaar die naam!

Zalig, ja zalig is hier ons verbeiden,
 Door 't licht Uws Geestes wordt droefheid verzacht;
 Geef zoo ons kracht, Heer, als straks wij gaan scheiden,
 Voor deze week in den strijd die ons wacht.

Heilig, geheiligd met al de volmaakten,
 O, heet ons welkom, Uw heilswoord gestand,
 Zingend met al de ten leven ontwaakten,
 Zijn wij tehuis eens in 't hemelsche land.

(Uit het Amerikaansch).

K.

Brult een leeuw zonder prooi?

Brult een leeuw in het woud zonder eene prooi te hebben? Doet een jonge leeuw zijn gegrom uit zijn leger hooren, indien hij niet iets gevangen heeft? Valt ooit een vogel op de aarde, indien er geen strik voor hem gespannen is? Springt eene knip van den grond op zonder iets te vangen? Wordt de bazuin in eene stad gestoken, zonder dat de bevolking verschrikt? Gebeurt er ooit een onheil in eene stad, zonder dat Jehova het doet? Zoo doet ook Jehova niets dan nadat hij zijn voornemen aan zijne dienaren de profeten geopenbaard heeft. Als een leeuw brult, wie zou dan niet profeteeren?

Amos.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR SEPTEMBER 1932.

AVONDMAALSVERS.

Hoe groot uw wijsheid, Hemelhof,
 Uw liefde, o hoe mooi,
 Die onzen Heiland zond in 't stof,
 Aan smart en dood ten prooi.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Lukas 6 : 37)

„En oordeelt niet, en gij zult niet geoordeeld worden; verdoemt niet, en gij zult niet verdoemd worden; laat los, en gij zult losgelaten worden.”

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 4 September : „De Verheerlijking.”
 „De Gelijkenis van den Barmhartigen Samaritaan.”
 Nieuwe Testament.
- 11 September : „De Heiligen uit Jackson County verbannen.”
 „Het Woord der Wijsheid”.
 Kerk Geschiedenis.
- 18 September : „Profetieën van Zacharia.”
 „Maleachi voorspelt het Tempelwerk.”
 Oude Testament.
- 25 September : „De Opgestane Christus leert den Doop.”
 „Het Avondmaal onder de Nephtieten ingesteld.”
 Boek van Mormon.

De 2¹/₂ minuut-toespraakjes dient men uit de gewone les te putten. Aan verdere inlichting is Uw Zondagsschool-President bereid U te helpen.
 J. G. de G.

INHOUD.

Neemt zijn talent weg . . .	241	Van de Redactie:	
Wie hield het meest van moeder?	247	President Widsoec en gezelschap op bezoek . . .	249
O.O.V-werk	248	Evangelische Vragenbus . . .	250
Verbetering	248	Huisbezoekles	255
Conferentie aankondiging . .	248	Blijde, o verblijd	255
		Zondagsschoolwerk voor Sept.	256

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.